

Hala Stenar

Per Kreuger

Juli 1996

<http://www.sics.se/~piak/poesi/>

© 1996 Per Kreuger.

You may freely copy and print out this document for your personal use but I maintain all rights to its form and contents.

You may not corrupt the presentation of the material nor present it out of context or without reference to its source.

Per Kreuger, Stockholm, June 1996

Second editon August 2004.

Innehåll

1		1
	Punkten	1
	Möte	3
2		6
	Källa	6
	Spinn	7
	Kaala	8
3		11
	Svansrot	11
	Piller	12
	Skabb	12
	Järn och oskuld	13
	Att synas	15
	Vax	16
	Gol tuppen natt	17
4		18
	Blomman	18
	Min	20
	Öken	20
5		23
	Gryning	23
	Hala Stenar	24
	En ond syn	27
	Trasig	28
	Mögel	28
	O Ulg Ooo	29
6		31
	Höst	31
	O fate	33
	Pors	35
	Dans	37
	Ut och in	38

Vid trädet	38
7	40
Ljus	40
Vampyr	41
Datura	44
8	48
Hårda paket	48
Mördare	49
Spindeln	50
Rörelse	51
Eufori	52

1

Punkten

Växer. Driver mot centrum.
Punkten. Den bränns. Det smärtar.
Det tar min kraft.
Inte mörker. Vass,
bara vass kall smärta.
En extatisk kvalitet.
Ett tillstånd av skönhet,
av utsatthet och renhet
som vass avlägsnar
denna sjukliga vaghet.
Men faller. Men måste!
Glöm ej denna enda början!
Flyr åter, men måste, men återvända.

Att blotta bara för att
i skam genast åter dölja.
Bryta igenom i blindo
och skräckslaget,
storögt kasta ut ett eller två
ögon i detta orörda.
Att sträcka sig ut
i detta svala okända mörker
bara för att bränna de sökande fingrarna
mot osynliga syror.
Droppen blänker.
Ett ögonblick, kort, kort bara.
Faller sedan villigt åter in i vag smärta.

Står ut för skap och in i liv.

*Hon stiger, ormen.
Han ser henne.
Formlös.*

I skap.

Ur vattnet stiger hon upp.
Väcker här men genast vår lust.
I stillhet förtorkar den.
Bara i dans kan hon förlösa.

Juice James. LaMonte Young.

*“O I fay! Face at the waist!
Ho you fie!”*

Virvlande löv och höstens färger.
Äntligen går det att andas igen.
Men tidens piska och denna envisa
syra i min buk beslöjar min syn.

Bara korta dofter.
Flyr därpå snabbt åter till slutna rum
och perfekt ordnade system.

Strukturens skönhet och dess dynamik.
Strukturen som ger form åt rörelsen
och skönheten i dess regelbundenhet.

Vissnande rosor och destillatet
som förgyller denna gråa skymning
ger kylan pregnans och styrka.

En plötslig utsatthet.
Vinden fyller och formar mig rytmiskt.

En vibrerande upphetsning
fyller sedan sakta åter mitt upplevande.

Först i detta vakuum anar jag punkten.

Ett litet fjärran ljus.

Möte

— Vad nu? Vem är du?

Han betraktar dig under tystnad.

Du sträcker fingrarna mot honom.

En gest som då du söker spegelns yta.

— Är du verkligen där?

Han vidrör under tystnad

dina utsträckta fingrar.

Spegelkött.

— Kom! säger han.

— Jag vill visa dig.

Du reser dig och rör nu

osäkert vid hans långa vita hår.

Silver, opaler och tunt ljus siden.

Du följer honom genom den tysta natten.

Amber, elefanthår, svart korall och källvatten.

Snö och vapen av grått kallt stål.

En kropp så tunn att andningen är linjär.

— Ljus färgar mig inte, säger han
och vänder upp sitt ansikte mot ljuset.

— Se, säger han, jag är inte ens blå.

Du ser, fryser, frågar

— Vad ville du visa mig?

Den ljuse sänker sin blick

och betraktar dig åter.

Ni försjunker i varandras blickar.

Obändig stillhet.

Neonet bleknar och blir rödare.

Buken sluter sig om sig själv.

Illamåendet bemäktigar sig din kropp.

Han lutar sig fram och viskar.

— Kom nu!

Han slår tre gånger med fingrarnas

baksida mot din panna.

Din förlamning släpper
och du vrider dig av kramper i magen.
Du vrålar av oförlöst smärta
och tömmer dig i rännsten.

Han avvaktar först och närmar sig
sedan för att varsamt smeka
din krökta rygg.
Han håller din panna och slår
med en varsamt knuten näve
mot ditt bröst.

Flämtningar och yrsel.

Hans ansikte lysas upp
av samma ljus
som blekt hans hår.
Han ler och lämnar dig
att vila på en bänk i parken.

Det är kallt.

Så faller den första snön.
Du känner flingorna mot din hud
och värms av tanken på deras lätthet.

Så står jag plötsligt vid ett öde fält
på en hård och rak landsväg.
Det är tyst men kanske blåser det lite.

Ja, vinden river upp kvävande moln
av damm över detta torra
och ofruktsamma lågland.
Det får mina ögon att tåras
och fyller mig med en tröstlös
och förlamande tomhet.
Stillheten här är en ofattbar
och överväldigande utsatthet.

Du är död, min älskade och moder
men i denna spruckna jord
lever du vidare i en ständigt
växlande och vakande vila.

Fälten blommar stilla upp
inför mina svidande och sinade ögon.
Röda vallmon och vajande säd
tränger upp och ut ur
jordens torra skal och yta.
Luften fylls åter av vibrerande,
doftande och brusande liv.

Jag vilar min panna
mot jordens sköte
och fylls av flödande,
pulserande vätskor
som rinner upp ur dig
då du sakta åter vaknar.

Vi dansar som fjärilar i vinden
över blommande ängar
tills hettan och våldsamheten
i vårt flöde hotar
att åter bränna jorden till aska.

Vi faller handlöst på rygg
mot varm och fuktig jord.
Våra blickar möts och förenas
i himlens andlöst blåa intet.

Det skymmer.

2

Källa

Att sänka sig ned i flödet.
Att tacksamt mottaga
utan att nöja sig.
Skönhet och frihet.

Tanken seglar upp,
vibrerar ett ögonblick bara.
Tappar sedan kraft
och dalar konstlöst
tillbaka mot jorden.

Damm.
Tanken möter stoftet.
— Vibrerar brunskt.
En annan lyfter bubblikt
ur träskets jäsning.

Stiger liksom elden
tills bubblan brister,
av sitt inre tryck,
av sin inneboende rörelse.

Fragment av orimlighet
sprids för vinden.

Där!

Den klädda apans parningsrop
ögonblicket innan
uppgivenhetens rovörn
sänker sina klor i hans bröst.

Nya spår i denna öken.
Vinden skapar ännu
slutna rader av dyner
utan ände.

Andning formad i damm och i aska.
Spår här men ingen riktning.
Torrt torrt i denna vind.

Vill delta i denna upplösthets.

Entropisk fördelning.
Fördelad närvaro panteiskt spridd.
Ett drivande.
En ständigt tilltagande vidd.

Händer. Gröna stenar.
Läppar slutna i koncentration.
En fasthet, en sensualitet.
Tanke och känslighet.
Riktning.

Röd sten.
Kropp mot klipporna.
Naken utsatt. Mjuk, blek
mot hård sten.

Sol värmer kropp.
Medvetande reducerat i vila.
Blicken utan fokus.

Spinn

Jag vänder ett löv i handen
och anar däri en rytm.
Jag låter lövets rörelse följa tanken,
och tanken lövets.

Handen och huvudet.

Dans och vinden mot min hud.
Intrycket bär mig.
Roterar roterar i allt mindre cirklar.
Finner en axel.
Roterar axeln till punkt.
Rörelse och stillhet i förening.
Virvlande kaos i denna punkt

Expanderar så åter ut
i explicit rörelse.
Andas in och erfar
den annalkande hösten
i lövets mogna doft.

Kaala

Ett litet ljus.
En sticka från trädet,
växt ur jorden,
som antänts och brinner.
Svart vatten som forsar, väller fram.
Mjukt, detta jord-vatten-flöde.
Ett varmt jordrosa sken.
Ett ljus.
Ett tidsljus är jag och allt i mig.
Spänd en sträng
mellan början och slut.
Sträng vid sträng.
En ton.

Äter denna varma glöd och
vibrerande vågor
av beslöjande värmande skuggor.
Liksom medvetandet
från en given punkt strålar
ut i tid och rum.

*Förtätad information.
En krusning i rumtiden.
Faser och harmonier.*

Trummor och extatisk dans,
tidsvridande.
Spela dessa strängar.
Låt den förenande tanken
och kraften bubbla tid till musik.
Vibrera i dans.

Ljud. Dånande trummor.
Verbalt fladder.
Språkspel bara.
Ljudtidligt myller.
Riktning. Nej!
Jag har ont i magen.
Tunt lindad men starkt riktad knut.
Ljudet av tunna klingor
som skär genom luften.

Saknar jord. Saknar flödande vatten
och ungt starkt liv.

Övermod och överflöd.
Se Indiens barn!
Se svarta sammanslingrade kroppar
i rå köttig vila!

*Platt så platt sig öken sprider nu.
Sig stilla vind till andning riktad rak.
Så vass den egg
den rymd sig vidgar nu.
Oändlighet av aska
sig ut, sig svindlar.*

*Där, ja där bak vägg av luft
ett spegeldjur.
En stilla fläkt av minnen drar.*

*Så åter aska
öken
rymd och glömska.*

*Faller faller hem till rötan här.
Ett rött, ett sug som brusar mig.
Ett rus sig sorlar ut
till bak till frö i punkt i inget allt.*

*Så gröna vävar binder sig.
Ett rus, en andning snärjd.
En sträng, en enda
ljuder än.*

*Ett fall av regn så friskt.
Ett stilla, stilla fall till ned.*

*Landar fuktigt ljuv och söt.
En tunga slinker ut och in.
En doft, en dallring fräter.*

*En och annan sover här.
En och annan vaknar
upp till smärta klar.*

3

Svansrot

(Sorg)

Känslor och minnen som ansamlingar.

Förtätade töcken.

Spår, mönster och komplex.

Jag närmar mig utan rädsla.

Söker töcknens struktur.

Allt genomsyras av ett flöde som fyller mig

med omvälvande känslor utan namn.

Flödet riktas och formas i sfärer.

Då jag närmar mig ändrar det karaktär.

— Fyller ett annat mig.

Sargade rötter.

Frilagda nerver, spastiskt pulserande.

Halvt kvävd ande.

Överflödande energi utan riktning.

En nästan perfekt sten.

Ljuset som återkastas är blått och svalt.

Bilden av månbelyst vatten,

av behärskat lugn,

bevarande och upprätthållande.

Ur detta bedrägliga lugn

växer varje begränsning.

Ingen impuls passerar

dessa vatten oformad.

Under de lugna vattnen

döljer sig glömda former.

Minnen som inte längre är minnen.

Fara!

Ditt mod räcker inte.

Du anar tillräckligt för att gripas av paniken,

men inte tillräckligt för att verkligen växa.

Vilken andning förmår väcka
vinden här till storm?
Vilka ord förjagar detta ljus
som döljer och beslöjar?

Piller

Han böjer sig fram.
En blöt stämma i ditt öra
när du minst väntar det.

*Du skall inte tro att din
inbillningsförmåga begränsar det lidande
som kan framställas enkommt för dig.*

En sådan fiende förtjänar vår respekt.
En sann artist.
En sådan som kan konsten
att slå sönder en kruka
utan att repa glasyren.

Skabb

Vilda hundar i skumma gränder.
Feghet. Övermakt.
Skräcken din värsta fiende.
Lockande.

Tag håll på den tunna
skyddande hinnan.
Ut sipprar unkna safter.
Dofter som alltför länge dolts
och hållits tillbaka.

Det lilla snittet rämnar under trycket.
Hon täcker sin hud, skyler sina sår.
Att vara vacker är viktigare än allt.

För ett ögonblick är hon verklig
men säljer så sin eviga själ
för det ögonblick då hon blir sedd.

Sidensvepning.

Klor som river.
Käftar som bökar i lämningarna.

Kontrollerad förruttnelse. Jäsning.
Livgivande nedbrytning.
Avfall. Överflöd. Entropi.
Kantsup. Konacke. Elefanthår.

Järn och oskuld

Järn att bygga med.
Järn att döda med.
Järn och varmt vax på dina händer.

Doften av friskt vatten.
Smaken av zink och järn
mot din tunga,
och guld, men guldet
smakar ingenting.

Regn. Ännu tid att vila.
Blänkande svarta kroppar.
Starka svarta kroppar i arbete.

Kropp; tuktad, ansad.
Civiliserad drift.
— Lust inom givna gränser.
Kroppens skönhet.
— En förevändning,
en bild av drift och längtan.

Min byst. Min nacke.
— Löften.
Aningen om någonting ouppnåeligt.
— Fullkomlig förlösning.

Bära byst, hår, blick.
Attribut. Representationer.
Tecken. Språk. Betydelser.
Ansamlingar av mening.

Svarta ögon. Sammet.
Kall svart vinterluft.
Tänder som biter om is.
— Gnisslet.

Rå pulserande lust.
Så svalt detta leende.
Doft.
— Frostnupen björk.
Ett strumpeband.
Den lilla ljuvligheten.
Allt detta skall ändas.
Lust och liv.

Artaud.

Ömklig denna tama lust, detta djur i bur.
— Vilddjur. Ha! Så klädsam denna blygd.
Spridda impulser. En gåva.

Thoth.

Skrapet då lustens partiklar
vibrerar sig in i min kropp.
Dallringen då de söker sig
mot sina knutar.

Hur kroppen vällustigt dirigerar
och riktar sina energier.

Och där! Smärtan i en blockering.

Maktlöshet inför denna halvt lama lem.

Sorgen inför denna begränsning.
Att flamma upp ett ögonblick bara,
för att sedan, likt en gnista,
falna, svalna och till sist dö ut.

Att synas

Pose, gest, handling.
Vardande. Att vara,
eller att synas vara.
Vacklande steg mot en
vuxenhets färdiga form.

Vitt socker. Skarpa konturer.
Aldrig smekt av någon
enda skugga.
Styr mina steg mot ljuset.
Det svaga röda ljuset
i den mörka gränden.
En hastig blick. Aningen där,
om ett annat liv.
Att se utan att synas.
Att inte synas vara.
Att vara utan att synas.
Att vara, om än bara
för ett ögonblick. Helt kort.
En annan. Någon.

Bli den andres förlängning!
Var det, den inte ens anar sig!
— Den renodlade gesten.

En återhållen vrede, sammanbiten,
blir då genast till ett mord.
En tafatt beröring, så skrämnd,
till ett passionerat samlag
eller till en våldtäkt.

Vax

Hud. Skal. Inget liv.

Artefakter.

Representationer av kön.

En lek med mening.

En förställning.

Skal, rynkor veck och hålor.

Behåring. Dunster. Skal. Hud.

Giftet tränger in.

Låter oss ana försoning.

Vax, Yta. Bilden av förruttnelse.

Nedbrytning. Luft. Kroppens veck.

Tolkning.

Skalet skyddar.

Hindrar inträngandet,

uppvaknandet som kunde fylla bilden.

Struktur. Yta. Vax.

Glädje!

Ett stopp, ett stopp.

En form som böjes.

*En dallring förjagar
tomheten.*

Vänder den utåt.

Omvändning.

Ett tomt skal. Ett tomt rum.

Omvändning.

Ytan är allt.

Ah!

Distinktion. Gräns.

Övergång. Omvändning.

Upprepning. Process.

Vibration. Ljud!

Och mer...

Andning. Pfhhh.

— Att blåsa liv i leran.

Form.
— Ytans krökning; volym.
— Materia.
Punkten!
Vibrationen som sluts.
Punkten fröet. Och liv!
Andning. Utvidgning
och sammandragning.
Tilläxt och nedbrytning.
Kaos.
Vax.

Gol tuppen natt

Minnet! Vem, vad var jag?
Det stora vattnet?
Månen och kölden?
Var jag av vinden eller i
ljudet av vågor som piskas
av nattens stormar.
Eller kanske ur den mörka
himlens tumlande skyar eller
med ljuset från tusen stjärnor
som speglas i vattnet?
Nej. Djupet! I djupet
Flyter; faller; sjunker.
I mig, i den ändlösa rymden,
det bottenlösa havet.
Utan början, utan ände.
Vem drömmer mig?

4

Blomman

Strävan och kamp.
Griper Asteraceae.

Hänryckning
i orgiastiskt flödande
inspiration.

Njuter denna extas
tills den brutalt förklingar
i konvulsioner,
i äckel och oförlösthet.
Skakar och rycker hjälplöst
i denna hejdlöst fula smärta.

Slungas skräckslagen ut
ur båda dessa syner.
Faller i bottenlös fasa
ned till medvetande
och vaknar till litet
mycket skrämt barn.

Drar in alla tentakler
och bönar om hjälp.

— Hjälp, hjälp mig!
Jag är så rädd.

— Ma!

Somnar så i tryggt avskiljt mörker.

— Ma.

*"I don't think I can let it go.
I got it at the religious scene."*

Så är du plötsligt verklig.
All förställning upphör.

Ditt ansikte speglar
någonting annat.
Vad är det? En insikt?
En inspirerad tanke?

Du lysas upp av inre ljus.
Ditt ansikte brister
in i stilla lycka.
En eller några få tårar.
Så vansinnigt vacker!

Vad ser du? Jag ser dig.

Du ler lite förläget
över din rörelse
men där finns ingen skam.
Du din rörelse
njuter dess sötma.

Skapandets lust i detta ögonblick
då insikten upptar din form
och då du lysas upp av speglat ljus.

Jag skriker av lycka
över att få dela detta ljus.

När jag därpå omfamnar dig
öppnas mitt hjärta helt.
Jag tar för första gången
emot dig utan tvekan.

En sådan värme!
En fullkommlig respekt.
För första gången anar jag
dig på ett plan där jag tidigare
aldrig mött en annan.

En oerhört påtaglig verklighet.
En rent skrämmande närvaro.
Som om vi plötsligt båda existerar
tillsammans där, dit vi själva aldrig nått.

Du lyfts upp av översinnligt ljus.
Du blir till lysande vibrerande kristall.
Så mjuk och levande
och ändå helt igenom klar.

Som bladen, vinden
och vågorna på Sumatra.
Speglingar av ett starkare ljus.

När jag vidrör dig exploderar
varje närmande av ljus
som sprider sig
in i och genom
våra kroppar.

Så sublim en njutning!
En eufori jag sedan
ännu aldrig anat.

Min

Hon kom medan jag ännu sov.
Så stod hon där, naken och varm.
Leende. Hon var min.
Hon kom mig till mötes.
Min.

*Där går hon. Stolt.
Min. Hon lämnar mig.
Hon går. Jag är rädd.*

Öken

Stenar som långsamt
svalnar efter dagens hetta.
Torrt gräs. Ingen vind.
Röd värme. Kullar.
Sten. Himmel röd.
Klart, friskt och fullt.

Det är varken lätt eller
svårt att andas
men blicken förlorar sig
i landskapets döda oändlighet.

Du ligger ned och känner värmen
från sanden mot din rygg.
Himlen blir mörkare
och luften svalare
men sanden är ännu varm.

Alldeles stilla!

Din kropp blir formlös.
Din kontakt med sanden
som blommans med jorden.

Din andning som vinden
som nu blåser upp.

Du får rötter och sträcker dig
för att låta dina torra blad fläktas
av den svala vinden.

Du är havet.
Du låter dig piskas av vinden
och bär deras farkoster.
Du slukar floder och sträcker
ånga mot himlen.

Så himlen.
Molnen driver genom dig.
Du är blå, sedan svart.
Du bär stjärnor
och lyfter solen i gryningen.

Och du är solen.
Du välsignar allt levande
och värmer deras jord
så att de kan leka.

Salt. Öken. Hav.

Skogar. Fuktiga
uråldriga skogar.
Salt. Och mer!
Fåglar i granna färger.
Smälter in i ljuset.
Ljuset sprider sig
och gör dig blind.

Du vaknar.
Du är fortfarande blind.
Människor omkring dig
som du inte känner
hjälp dig att klä av dig.
Du sänks ned i vatten.

Dina lemmar är
svaga och skrumpna.
Ditt sinne är trött.
Du är gammal.

Du känner döden närma sig.
Smygande och oundviklig.
Du sänker ditt huvud
under vattnet.

Och så smärtan!
Den överväldigande smärtan,
starkare än någonting du känt.
Den kastar dig handlöst till marken,
vrider din kropp i kramper,
äter dig inifrån.

Elden som hela livet
brunnit inom dig.
— Den som närt och varmt dig.
Den förtär dig nu,
tömmer dig inifrån.

Kvar blir bara ett torrt
och hårt skal av aska.
Och smärtan, minnena, saknaden,
ångesten och längtan.
Allt det du ville.
— Det bränner sig in i din sjä
l och tvingar dig tillbaka.

Svagt, därpå,
ett fjärran ljud
av hjärtslag.
Vag men trygg
röd och pulserande värme.
Du fylls och tömmes
i ett och samma andetag.
Bara hjärtslagen
markerar tidens gång.

5

Gryning

Innesluten natt. Svalt mörker.
Ljuspunkter ovan.
Fånga den klara enkla tomheten
och vilan i mörkret.
Fånga ensamheten och utsattheten.

*Mörker, kyla, klarhet.
Ja! Nu!*

Vila. Frisk och läkande. Vila.
Placera där en bädd av löv.

*Det mörka ögat.
Guld och smärta.*

De vaknar. Hon först.
Hon betraktar med kyla.
Kyla som en gång var kärlek.
Kyla som kanske ännu är kärlek.
Ett lugn. En öppenhet.

Han vänder sig. Stönar.
Denna kyla är nu rik på känslor.
Trygghet-ömhet-avstånd.
I passionen där,
en frihet, en distans.

Den andre som ännu sover.
Vem är denne andre?
Hon betraktar honom,
söker i sitt sinne,
väcker minnen till liv.
— Ögonblick av enhet.

Han vaknar.
Fryser då han ser hennes blick.
Han är rädd.

Han önskar att han inte vaknat.
Vaga minnen av nattens drömmar
blandar sig i bilden.

Han sliter sig från förlamningen.
Väjer undan för hennes blick.
Hon söker. Hon är öppen,
men kylan skrämmer honom.
Han blundar och betraktar dofterna.

Doften av fuktig jord.
Doften av vita blommor.

Doften av hennes svett,
av hennes kön.
Väcker minnen av extas.
Verklig extas.
— Att det ännu är möjligt!
Han grips av lust
att omfamna henne.
Att se henne med
ett leende på läpparna.
Han andas djupt
och öppnar åter ögonen.

Ljuset faller lågt, kallt.
— En kyla utan skarpa konturer.

Han smeker hennes mage.
Hon ler och kysser hans kind.
Hon känner de små vassa stråna
från hans skägg mot sina läppar.
Hon känner hans hand mot sin mage.
Hon ler. Han gläds åt hennes leende.

Hon reser sig, tvättar sitt ansikte
och speglar sig med samma kyla.

Han ser henne röra sig i rummet.
Fryser ännu litet.

Hala Stenar

Skog. Mossa och fuktiga klara dofter.
Barnet som vandrar. Ljus och orädd.
Betraktar nyfiket de stora
förstenade trollen. Trygg.

Doften av ruttnande trä.
Myran som kryper över ditt ansikte
då du vilar i den fuktiga mossan.
Barnet som plötsligt tystnar.
Några andlösa ögonblick.
Allt stillnar.
Den inneslutna evigheten
under myrans vandrings väg.
Ett eller två andetag.

Stillhet vill!
Skog, vatten och bäckens klarhet.
Frisk kyla. Svalkande doftande vind.
Mjuk fuktig mossa och vita
svampar i dyngan.
Andetag följer på andetag.
Vart och ett av dem ger liv.
Upprätthåller den doftande illusionen.
Vatten som förflyktigas
i doftande toner utan eko.
Allt ljud dämpas av mossan.
Bäckens porlande
når mitt öra ensamt.
Kylan mot mina fingrar
då jag sänker mina händer
mot vattnet.
Tonen som spricker
då jag bryter
vattnets yta och flöde.

Hud.

Låter mina läppar
möta vattnets.
Sprödhet i denna kyla
då den når mina läppar.
Sänker mig tills jag når botten.
Svala hala stenar glider ner

i min strupe och gör mig tung.
Jag kastar mig bakåt och andas.
Min blick möter himlens.
Han gör mig åter lätt.
Lyfter mig mot de gamlas höjder.
Låter mig vila där.
Andningen förenar oss.
Den gör oss lika.

नमस्ते वायो ।
त्वमेव प्रत्यक्षं ब्रह्मासि ।

Men längtan håller mig kvar.
Stenen binder mig vid jorden.
Doften av jord gör mig vek.

Så kött.
Så elaka sår
i min älskades ansikte.
Spåren från en kärleks
mest extrema uttryck.
Hennes utdunstningar.
Hennes lidande.
Det binder mig.
Jag andas.
Plötsligt äckel
inför denna mjuka svulst.
Detta mjuka svarta hål.
Denna dy som drar mig ner,
men inte henne.
Denna jord
som är min förutsättning
men som jag hatar,
för att jag delvis och bara delvis
är en annan.

Lågan! Förtär, när, flämtar.

Andas.
En sjöman.

En ond syn

Faderns skam och uppgivenhet.
Med detta fula barn avslöjas han.
Han älskar inte detta barn.

Har han älskat?
Han sörjer i sin trötthet
och sin fylla.
Han t.o.m. flyr illa.

Han vill inte minnas
barnets moder.
Han vill så gärna glömma
alla sina misslyckanden.
Han hatar detta barn
som tvingar honom att minnas.
Han gör barnet fult.
Han vill att barnet skall förtjäna
hans äckel och förakt.

Barnet har en ful
rosa och gul liten nalle.
Barnet förstår inte.
Hon äter sig än fetare.
Han pumpar hennes buk
allt stinnare.
Allt detta för ett
ögonblicks förlösning,
några år av trygghet
vid moderns barm.
Just nu ångrar han allt.

Vad får då detta barn bära?
Vems är skulden som läggs
på dessa späda spända svällda axlar?
Lycka ännu i hennes omedvetenhet.

Hon ser inte sin fulhet.
Hon ser inte faderns fylla.
Hon anar dem bara när
han sedan i aningslöst
raseri slår henne.

— Den dag då äcklet
inför henne blandas
med äcklet inför hennes kön.
Den dag då hatet växt till våld,

den dag då otillfredsställelsen
vuxit sig mäktig.

— Då den lägrar dem båda
i skam och försoning.

Trasig

Naken kropp. Trasig.
Livet utandat, utrunnet.

Näven som höjdes för att slå.
Lemmen som reste sig till ingen nytta.
Greppet som slöts om den späda halsen.

Pumpande bäcken. Brösten som häver sig.
Armarna som slår och handlöst famlar.
Skräcken i hennes ögon.

Hennes blåa ansikte.
Hennes kalla hud och stela lemmar.
Hans säd som kallnar i henne.
Spåren efter hennes naglar på hans rygg.
Blåmärkena på hans armar
och på hennes hals.

Bilden etsad i hans sinne.
Bilden av död, förnedring och skönhet.
Bilden av kamp och erövring.

*Klarhet då livet rinner
ur spända lemmar och
får dem att slakna.*

Att döda.

Mögel

Det goda. Det sökta.
Värde. Vår strävan.

Bilden av välstånd,
skönhet och trygghet.
Drömmar i uppfyllelse.
Fullkomlig tillfredsställelse.

Mögel, grönt och frodigt.
Bakom tapeterna.

Under golvet.
 Invid vattnet.
 Vackra hus med vittrande fasader.
 Sammanstörtande nybyggen.
 Inre kulisser.
 De där inne söker sig ut,
 vilsna, förvillade.
 Andra vill in, vill vara,
 vill bäras upp av
 dessa bräckliga murar.

O Ulg Ooo

"Watch out, unsuspecting stranger!"

Hinder och murar.
 Omöjlighet staplad på orimlighet.
 Komplex av känslor
 och rundgångna fixeringar.
 Jag speglar din begränsning.
 Behov och bekräftelse.

"It can 't be me."

Förlös nu denna knuta.
 Jag spiller min säd i aska.
 Ständigt jagad av denna tid.
 Förgänglighet; fåfänglighet.
 Vill forma ur ett intet.
 Vill rena, ej stjäla.

*"If you keep beating round the bush,
 you loose your push. Push, push!
 Boy you got to boogie.
 As long as you can boogie
 — you ain't to old."*

Åh denna smärta!
 Inget ljus som speglas
 i denna tår som fuktar.

Ingen fullhet som
kan få den att falla.

Vass denna smärta.
Torra dessa återhållna tårar.
Hårt detta skal
genom vilket inga blickar,
inga smekningar tränger.
Bara ord som ihåligt ekar
genom smärtans
nät av knutar.

Vill andas in utan ände.
Spränga detta skal av revben.
Gripa detta ögonblick,
förtäta det, fylla till dess bredd.
Dela med dig denna smärta;
denna längtan.
Fylla dig i aska eller bördig jord.

Vill riva dessa murar.
Bränna denna väv som snärjer oss.
Fräta detta kött som binder oss.

Olo Uov.

6

Höst

Jag springer ut i natten.
Luften är varm och fuktig.

Jag vrålar ut allt mitt
innersta inför månen.
Jag talar till ljuset,
jorden, elden, luften
och till vattnen.
Jag springer, faller
och omfamnar jorden.
Jag leker i månens ljus.

Lycka så i upplevandets
rena glädje.
Ingen rädsla för galenskapen,
bara rent ett flöde.
Galen nu men inte rädd.

Dimmor sveper förbi mig.
Omsluter mig,
kringgärdar mig
med osynliga murar.
Leran under mina fötter ger vika.
För varje steg sjunker
mina fötter allt djupare
ned i gyttja.

Vattenandar, älvor.
De visar sig inte,
men dimman andas
deras närvaro.

Än här! Än där!

Någonting leker tafatt
med mina sinnen.
En flämtning.
Dimman formas till en gestalt;

hastigt uppdykande
i utkanten av mitt synfält.

Så ett fruktansvärt slag i nacken.
Jag faller handlöst ned.

Jag vaknar med ansiktet i dyn.
Sand och lera mellan tänderna
blandas med smaken av mitt blod.

Nu är jag rädd.

Jag drar mig långsamt upp.
Dimman har klarnat och
månen lyser upp fältet där jag fallit.

Det är kallt.

Jag känner med fingrarna
över håret i min nacke.
Där är ett stort och öppet sår.
Det blöder inte.
Det gör inte ont.

Lever jag?

Jag känner med handen på marken.
Jorden är kall och fuktig.
Leran är hårdare i kylan.
Min hand. Min kropp.
Vem är jag? Var var jag?
Såret!
Jag måste få hjälp.
Inte rädd nu.

Jag går ned mot den lilla sjön
och klär av mig på stranden.
Jag fryser nu på riktigt.
Jag sätter mig i vattenbrynet.
Jag tvättar mitt ansikte,
tvättar såret.
Nu värker det lite.
Det kalla vattnet får min kropp
att dra ihop sig.

Jag kurar invid sjön
och låter sedan kroppen
sakta glida ned i vattnet.

Jag fryser
men där finns ingen flyktimpuls,
ingen vilja att inte frysa.

Jag känner hur kroppens
funktioner avstannar.

Är det så att dö?

Jag betraktar kroppen
som vägrar att kämpa
och stiger sedan
utan ansträngning
upp ur vattnet.

Jag låter månens ljus torka min kropp.
Kroppen är fri.
Inga impulser.
Ingen drift och ingen fruktan.
Bara liv.

O fate

Bergssvalan bökar i mossen.
Sillen simmar i solen.

O fate. O fate kop.
Nor paln kote vashem kola.

Som patern på fatet.
Kotet stiger.
Tam fam petar solstolen framåt.
Kotet ökar.
Långt där inne.
Länge sedan återfått.

Men O, bardo O.
Men nöd! Vilket alls inte dödar.
Kådan närvar. Så nog!
Vila dara! *Finn i! Finn igen!*

*Lilla glädjen. Vakte still.
Foro samman hädo land.
Sok mellom, sok nihi.*

*Förjagte sällhet.
Vok hatne. Skötet.
Blin sån stark
synts fasligt skön.
Vände därpå åter.
Jagnaat. Volvo.
Njöto bittert.*

Ja jag, jag vill, ja vill.
Den fulle fumlar rumlar.
Den tomme mumlar tumlar.

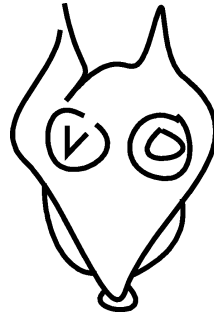

*Räv.
Ryd riv.
En ratsar här.
Den kole katten
stapplar hukad bruten ned.*

En räv
så rak.
En kall min skatt.
Så gå då!
Gå då då!

"There's where!"

Spökdjur speglar.
Smärta svett och damm.

Pors

Äter eld.
Föds i glödgad eter,
i flytande metall.
Tankens yta spänner ut
bräckliga avgränsande murar.
— Berg av luft.
Ger mig av. Åh! Brinner häftigt.
I hamnen. Doften av tjära,
rum av rep och linor.
Hoppet om ett annat liv.
Men så är hon där.
Bevarande.
Doften av bördig mylla.
Sår frön i denna jord
och vill älska växandet.
Men bilden splittras.
Doften av kall svart jord
som kastats på graven.
Den kalla jorden vänder bilden
av den varma till aska.
Där torkar min säd till damm.
Tonen i barnets växande. Pockande.
Ett träsk.
Doftande pors vid bäcken på myren.
Sänker mig i kärrets mjuka mossa.
Flyter där trygg, bevarad för årtusenden.
Vattendroppar som faller. Utplåning.

Fånga dessa vilda tankar
eller fånga i ett ögonblick flödet.
Floden, inte vattnet.
Rytmen i detta levande,
själva rörelsens form.

Du vet! Andningen.
Anden, den genom
vilken du erfar.
Drag den nu djupt.
Håll den!

Du ser!
Då du håller den hotar
den att lämna dig.
Den är inte din.
Den innehåller,
i sig, din ände.
En dag finner den dig.
— Du dig.
Du skall brinna.
Du brinner ut och renas.
Du är och blir inte.

Röda strängar av spindelväv.
Nej av plast som sträcks ut i riktning.
Jag följer.
Jag är Det.

*Voso kuld. Nivor könfärg.
Ingen ordning utåt inåt vänd.
Sluten krets i enkelriktad uppvisning.
Mottager tveksamt aningen
om bekräftelse, om kärlek.*

Och så: att bara lämna.
Att ge sig av att söka
hav av möjligheter.
Nej! Nej, en mörk
och noggrant dold
liten tjärn i tät skog.

Ord! Var är min syn?
Måste åter söka källan!

Men hur? Var!
Mina sinnen är spridda
i denna dimma som jag sökt.

Dans

Inta, smälta, omfatta.
Omsluta, innesluta, bära, utge.
Sammansmälta.

Gripa gripa!

Kasta dessa tidens bojor,
denna längtan. Mening var,
här i dessa spridda spår?

Lös. Lös knut!

Nu i drogens dimma.
Fri i detta då.
Begränsad bara i tid
men varje upprepning
är begränsande.

Tid.

Rytm och upprepning.

Stim.

Benämna och befästa.
Inrama och kringgärda.

*"Blue blue black.
Brew blue back.
Inside a paper."*

Längtan är lång.
Den sträcker sig ut
för att gripa
och för att återföra
till platsen nära hjärtat.
Till rummet där allt
är varmt och rött.
Nej blått!
Den sträcker sig ut

ur detta rum,
familar, griper och drar.

Han lutar sig bakåt.
Ej tillbaka hållet, nej,
men lutad i gest
av iakttagande.
— Ej deltagande
men bespeglade.

Ut och in

Jag vänder mig ut och in.
Vänder hudens ömma insida utåt.

Vibrerande nerver.
Pumpande muskler som växer
till gigantiska proportioner.
Innerst dock ett tunt skal av hud.
Ett tomrum fyllt av det
som tidigare var yttre.

Hela mitt jättelika
inre riktat utåt.
Mitt kött svämmande
över alla breddar.

Ben som tänjs i alla riktningar.
Flödande kroppsvätskor
bildar floder och hav.
Tankar tar form och
konkret verklighet i anspråk.

Associationer bildar tid.
Flödets obeveklighet
Öde eller tid.

Vid trädet

Åh! Den smärtan.
— Och den allt omfamnande
värmens som lät mig känna
sådan smärta utan lidande.

Ja, som tillät mig vila i smärtan
utan att slitas fullständigt sönder.
Så helt skyddslös.

Så fullständigt utlämnad.
Så säker, så trygg
som jag aldrig varit.

7

Ljus

Vitt ljus faller
på en vit vägg.
Skarpa konturer.
Hårda vassa hörn
som skär in i ditt sinne
och vägrar att lämna dig
åt nya intryck.

Håller dig kvar
med sin vassa egg.
Tränger in i din sinne.
Klyver det i två
ofullkomliga delar.

Ljus igen.
Faller på den vita väggen.
Den fullkomligt rena vita ytan.
Det bländar dig, fyller dig
med sin vibrerande
närvaro och tomhet.
Lockar dig att forma
men spräcker genast
varje antydning till bild,
till mening eller sammanhang.

Vitt ljus tränger in
genom de öppna fönstren.
Din kropp fastnaglad vid golvet.
Dina sinnen bländade,
dövade, smärtande.
Ingen vilja.
Varje impuls dödas
genast av det allt
genomträngande ljuset.

En lätt vind vidrör stilla
de alltför vita gardinerna.
Döden är en alltför enkel bild.

Ljus bara.
Ljuset som bländar.
Mörkret som döljer.
Ljuset som tränger in
genom de vita gardinerna,
som bländar,
dövar, smärtar.
Verkligheten.
De vassa hörnen.
Den rena ytan.
Yrsel. Illamående.
Du tömmer dig på golvet.
Så lyckas du att bryta det vita.
Med skit. Med grön galla.
Med blod och sperma.
Det vita upphör.
Du blir åter fri.
Fri?
Nå, bojan av ljus
släpper sitt grepp
och du faller.
Faller...

Vampyr

Bryter. Pulsen stiger.
Jag vet vad jag gör.
Drogen bär mig och ger mig mod.
Ingen vila.
Jag uttömmar hastigt de
uppenbara möjligheterna.
Drogen ger mig fantasi och lust.
Den inspirerar mitt sökande.
Där! En förtätning.
Samling mot en punkt.
Tjuvens styrka är min.
Tar vad jag behöver. Tar mer.
Fyller fickorna, bränner resten.
Jag lämnar inga spår.

Flyr euforisk ut i natten.
Nås av fiendens ekon i vinden.
De ser mig och ser mig inte.
Jag skymfar allt de älskar.
Jag definierar det goda.

— Stopp! Inte så nära.
— Låt mig nu se dig! Klä av dig!
— Var rädd om faran! Låt giftet fylla dig!
(Hårdare, döda känsligheten)
Betong. Blank metall. Stad. Bilar.
Kalla ögon. Grymhet. Ingen tvekan.
— Allt jag ser är objekt.
Kalla kroppar utan dofter.
Hårda, röda läppar. Svart läder.
Långt rakt ljust hår mot svart siden.
Gnistrande kall drogad neon.
Yta.
Den perfekta masken, utan rämnor.
Jag. Styrka, kraft.
Jag. Masken är bättre.
Masken är verkligare.
Eko. Blåljus. Bränt gummi.
— Jävla katt!
Som ett svart streck i natten.
Blöt och meningslös, här, platt.
— Slickade inställsamma svin!
Jag är snabbare. Han skall få se, det aset.
Där! En blänkare mellan revbenen.
Ytan brister. En liten reva bara.
Han faller. Lika slak som kattfan.
Vidare. Triumfen skall bara anas.
— Han lider inte.
Han var min sort.

— Jag är kallare än stål,
snabbare än 350 hästar.
Jag lever för att synas.

Ytan är allt.

Jag rakar mitt huvud.
Min mage är spända strängar
av tvinnat stål.
Mitt hugg är skorpionens.
Jag dödar.

Passionen driver mig
men jag låter mig inte beröras.

— Jag är vass.

— Jag är vacker.

— Jag erkänner ingen lag.

— Jag ska genomborra din hals med min lans.

— Jag ska äta din tunga och begrava dig i aska.

— Jag går genom dig!

— Frukta mig.

— Jag är det.

Spår i asfalten.
Liken som kantar min väg.
Striden får mig att leva upp
och i segersns såriga sötma
återfinner jag min förlorade mening.

Jag suger mening
ur varje illusion jag krossar;
ur varje öde jag leder
mot sitt oundvikliga nederlag.

Jakten är sitt eget mål;
dödandet, tillfredsställande i sig
och lusten kanaliserad så
att dess förnekelse
blir dess tillfredsställelse.

Vaksamhet då den andre
passerar gränsen.

Att då kallt betrakta.
Att stillsamt leda mot någon av de otaliga
avgrunder där jag vandrar hemvant.

Att dansa på dess rander.
Limbo.
Att skrattande se dem falla
och att med lust locka allt fler
att närma sig.

Datura

Ännu utanför min kropp.
Ett fjärdedels gram av upplösning,
upprymdhet och förlösning.
Förjagad från smärta till kristallisk beröring.

”A Est Erotique.”

Oj, ej mer än ett, två gram.
Aldrig igen men giftet lockar.

Gränsupplösningen.
Energierna som rubbas.
Urbalansakten.
Det är en störning som väcker
och stimulerar till reflexion.

Dansar.

*Detta röda som rinner genom mig
och bedövar mina sinnen.*

— I dans. I dans.

Fri berusningens dimma.

I flödande extatisk känslöflod.

Bilder som formar mig i sin verklighet.
I dansens tempo.
Det driver.
Överlagrade rytmer
och rörelsens egen form.

Mot ljus i detta formlösa osedda.
Kalmus i vattenbrynet.
Gränsbärare.

*Vild blomma sol gul lyser blomma
jord svart brun sprucken torr
cirkeln formad gul cirkeln sluten
vertikalt strödda blad.*

*Sten tid vinkel tid vittrar bruk
rinner liv och liv rosen i jord.*

eller

*”Vilt virvlande solgul blomma
över svart brun sprucken jord.
Kretsar torr formad gul och
sluter cirkeln vertikalt till strödda blad.*

*Tid som vittrar murens vinkel,
vittrar brukets ordning till jord
och där tid begravts och stilla rinner.
Leve liv och liv, rosen i jord.”*

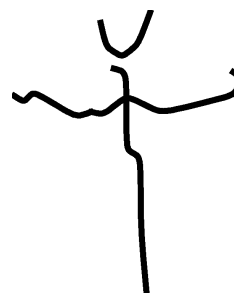

Luft.

Följden av växlanden bildar ett vara
ur vars inre växer eld och skapande
kretsar av kemiska samband.

I dessa cirklar färger samband dofter
och organiskt verksamma substanser
ligger ett tilltal, en strävan att delta,
en kommunicerbar ide.

Daturas blad är vassa,
frukten full av sylvassa spikar.
Blomman en vit eller lila trumpet.
Vit som den heliga modern; jorden.
Den döda plantan från i fjol är en man.

— Intelligens i denna form,
bakom detta biokemiska utbyte.
Ett delgivande, en gåva.

*Dropparna från såret i din hand.
Dessa fläckar. Dessa spår
och mönster: av mening, av vardande.
Ur dessa stolta blad som stillar
det till spillo givna. Som vattnet
som rör sig över marken.*

Drogen eller den drogade?
Detta undflyende budskap.
— Är jag dess frambärare
eller buren fram (till offer)?
Ur såret i min sida rinner detta ur mig.
Men vill mer. Vill flöda över. Vill
Akta det giftet. Du tär. Du bränner
ett ändligt förråd av anda.
En dag är du tom.
Att avstå är svårare
än någonting jag föreställt mig.
Nej, det är så.
Jag skall bränna den tid som givits mig
i detta jag. Må detta växa mig.

*Inte kunna. Inte sträva.
Inte genom bli.
Vara bara. Vara.
Ljud strålar ut från fröet.
Återbildar vägen tillbaka.
Låter formas impuls
genom detta lagens filter.*

Förväntad distraktion.

Bläck.

Ljuslågor.

Allah.

Vad återstår då giftet
bemäktigat sig kroppen,
då hjärnans funktioner avstannat?

Kvar är flödet
men utan observerande subjekt.
Rudiment, ett frö av riktning bara.
Nästan fullständig okontroll.

Fröet muterar emergenta öar
av riktning i ett tilltagande kaos.
Bryter delikat
alltför enkla
ordningsstrukturer.

Sväljer. Krampen ger inte med sig.
Satan i mig. Min röst vill ut.
Jag skriker.
Jag vill ut.
Ut!

Så landning.
Isoleringen är bruten.
Det gör sig åter påmint.

8

Hårda paket

Nej, jo! Kom, åh, mörker.
Åh! Kom ni döda.
Ge liv åt dessa sövda organ.
Jag har ett hål i magen.

Jag reser genom jordens inre
i mörka oändliga tunnlar.
Inget ljus här,
ingen vilja, inga val.

Jag bärs fram av flödet.
Den riktade uppbådade
kraften: den sinar.
Det organiska flödet är
renare och starkare.
Det är tryggt och
skrämmande på en gång.

Stopp!

Jag ser ut i
det mörka rummet.
Vilar i mörker och i
fullständig stillhet.
Söker inget, saknar inget.

Är tom. Nej, ej tom men fylld intill utplåning.
Det är större (än du). Det tar form.
Jag längtar att ge det form,
att uppfyllas av dess tillblivelse.

Jag vilar bördig; bärande, utkastad.
Omsluter och inneslutes.
Uppslukad i penetration.

Frihet.
Rov, kamp och växt.
Ljuset mellan träden.

Lycka.
Älskog.

Ett tomt rum där och stål och skor.
En filt, slängd. Ja, över.
Tomheten talar där om lidelse,
om berusning.

Stopp!
Grisen som uppgivet bökar
efter pärlor i gyttjan.

Mördare

Mördare, ute efter mitt skinn.
I varje gränd, i varje skrymsle
gömmar sig en dråpare.
Med svärd och med kniv.
Med dolk och med värja.
Jag förstår att allt hopp är ute.
Jag förbereder mig för döden.

— Nu!

Nu är jag redo. Jag ropar på dem.

— Här är jag!

— Tag mig!

— Jag är redo.

Ur mörkret springer en
av dem fram. Likgiltigt vilken.
Han höjer sin värja.
Jag höjer mina armar.
Blottar mitt bröst.
Det är en akt
av absolut skönhet.

Jag, jag, jag och den andre,
den ur mörkret uppståndne.
Nu skall vi äntligen mötas.

Han stöter sin värja
mot mitt bröst.
Inte framifrån,
utan från sidan,
in mellan revbenen,
rakt mot sitt mål.

Jag låter mig genomborras.
Jag känner mitt hjärta punkteras
av min fiendes svala klinga.

Jag faller till marken.
Mina tänder krossas
mot rännstenen.
Mina läppar darrar.

Mitt fall är en oändligt
utdragen dans.
Ljudet av ben som
krossas mot stenen
som musik.

*Det svaga lockande ljuset
i änden av den mörka tunneln.
Avlägsen smärta.
Jord.
Frodig grönska.*

Jag håller en kvist.
En torr gren
av någon buske
jag inte känner.
Jag dör.

Från kvisten faller
frön i bördig mylla.
Min sista tanke blir
Liv!

Spindeln

Spindeln som aningslöst
förirrar sig in i det alltför
strålande ljuset och
förångas i konvergenspunkten.

Här mötas de alla.
Enas och uppgår
i samma substans.
Tyngden hos detta

sammanflöde uppslukar
även minnet av det
som föregår det.
Själva tiden tycks kollapsa.
En oupphörlig utandning.
En ändlös sista suck.
Varje rytm och
regelbundenhets
likriktning in i intet.

Rörelse

Kvinnans sköte vibrerande
inför beröringen.
Rosa kött som stilla
häver sig i väntan.
En beröring uppfyller henne
för ett ögonblick,
men förmår inte rubba
hennes väntan i vila.
Hon andas och lever
när jag närmar mig.
Min närvaro kittlar
hennes körtlar
och hon skälver till.
I en flämtning lever hon lite mer.
Min tunga söker sig ned
mot hennes fuktiga djup.
Hennes doft,
smaken av hennes vätskor
fyller min mun och jag dricker.
Det fräter min hud.
Kvar finns bara dallringen.
— Sensationen.
— Smaken av någonting främmande.
— Den andra.

Men vi blir till jord.
Röd jord på en sluttning

med ruiner.
Vi smälter samman till jord
och fuktig lera.
Vi formas av knotiga händer
till röda kärl som bränns i eld.
Vi är stenar och grus.
Vi faller utför branten
Vi krossar allt i vår väg.
Vi begraver det i sand och lera.
Ett öronbedövande då.
Vi sliter upp träd med rötterna.
Krossar blommor, byggnader,
människor och röda kärl.
Hennes ena ände.
Lemmar separeras.
Hud skiljs från ben.
Inträngande och upplösning.
Ljudet av ben som knäcks
och krossas under
vår oerhörda massa.
Köttet som sprids i gruset.
Vi dricker hennes blod.
Detta livs ande uppgår i vår.
Vi är densamma.
Vi krossas.

Eufori

En sådan våldsamt drift.
Harmonin hos honan
då hon bär sitt barn.
Utan barnet förgås hon.
Utan barnet:
Lidande; kaos; vansinne.
Du bär inte dessa känslor.
De bär dig. De behärskar dig.
Passionen — Allt lidandes källa
och njutning.
Din tanke är ur kroppen.
Drift – Känsla – Tanke

Och smärtan.
Den skriker mig ännu.
Och blodet.
Smaken av blod
mot min tunga.
Metallisk.

Bilden av smärtan; målad i blod.
För denna bild älskar jag dig.
För den rit som bär dig
över avgrunden.
Att vända förtvivlan utåt.
Att växa i dess skugga.

Så slåss vi.
Nej, du slår mig.
En sådan vrede.
En sådan förtvivlad vrede.

Du slår mig, sparkar mig,
river mig, sliter mitt hår.
Jag försvarar mig med styrka.
Jag håller dig fast.
Du slåss för att bli fri,
för att hämnas smärtan.

Så länge jag kämpar växer
din vrede och din förtvivlan.
Till sist kan jag inte mer.
Vet inte hur jag skall stoppa dig.
Jag tar slagen,
skyddar mitt ansikte och mitt kön
och låter dig slå.
Då stillnar du.